

Γέρων Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης: Ο Κύριος λυτρώνει «εκ φθοράς» την ζωή μας (Δημήτρης Ιωάννου, Φιλόλογος - Συγγραφέας)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο μοναχός επίσης ζει συντροφευόμενος από την πτωχεία: «σχετικά με τα μπάνια, συνιστώ καθαριότητα. Όμως αυτή η άνεση δεν πρέπει να μας κάνει ράθυμους. Δίχως φτώχεια, δεν πλησιάζει κανείς τον Θεό». Ο σκοπός του μοναχού δεν είναι ασφαλώς να είναι «λουσάτος» και «παρφουμαρισμένος», έστω κι αν στα κοινόβια επιβάλλεται η καθαριότητα. Καθαρός ναι, αλλά ταυτόχρονα όχι οκνός, όχι ράθυμος, λέγει ο πατήρ - ένα πνεύμα εξασθένησης της πνευματικής ρώμης και της σωματικής σθεναρότητας, παρά την τρομερή ταλαιπωρία που επιβάλλει η σύγχρονη εποχή, διαπερνά πράγματι τον άνθρωπο του καιρού μας. Ο μοναχός οφείλει να είναι φτωχός για τον Θεό. Είναι ιερή παράδοση, όρος της άσκησης, να αγαπούν οι μοναχοί την πτωχεία, γιατί -ο πρώτιστος λόγος- πτωχός υπήρξε ο ίδιος ο Χριστός (αυτό ωστόσο καθόλου δεν σημαίνει, όπως νομίζουν ίσως μερικοί, εγκατάλειψη και ερήμωση ναών και κελιών, ιερών καθιδρυμάτων, που μας παρέδωσαν οι άγιοι πρόγονοί

μας με ιδρώτα και προπαντός φιλόκαλο πνεύμα. Χρειάζεται και σε αυτό διάκριση).

Ο μοναχός, επίσης, ζώντας εσχατολογικά, και υπό μια έννοια δοξαστικά, υπό το φως της Αναστάσεως, δεν ενδιαφέρεται μήτε ασχολείται με θέματα της επικαιρότητας (άλλο είναι το ενδιαφέρον Μονών και μοναχών για την πατρίδα κλπ), «μήτε (ακόμη) ενδιαφέρεται για την τεχνολογία» (παρά μόνο εννοείται, αν κάτι είναι ουσιαστικά χρήσιμο για την εύρυθμη ζωή της αδελφότητας). Η τεχνολογική εξέλιξη συνοδεύεται δυστυχώς στον κόσμο από μια ουτοπική μεσσιανική αίσθηση, και υπάρχει ένα διάχυτο πνεύμα στον δυτικό κόσμο ότι η σωτηρία θα έλθει από τις μηχανές. Δεν είναι όμως πανάκεια η τεχνολογία, η α ή η β δήθεν «εξελιγμένα» συσκευή, που μπορεί απλώς να κάνει τη ζωή μας δυσκολότερη και περιπλοκότερη. Όντας ανοικτός σε Θεό και ανθρώπους, ο μοναχός δεν έχει εν τέλει «πρόγραμμα». Πρόγραμμά του είναι το θέλημα του Θεού, το σχέδιο του Παντοκράτορα γι' αυτόν. Κανείς δεν μπορεί να λέγει πχ «α, εγώ είμαι αφιερωμένος στη θεωρία», και ως εκ τούτου να βρίσκει αφορμή να μην εκτελέσει το θέλημα ενός αδελφού. Διάκριση χρειάζεται και για το πότε θα αφιερωθεί κανείς στη «θεωρία», καθώς δίχως ταπείνωση και αγάπη στον αδελφό δεν πρόκειται να προκόψει καμιά «νήψη».

Και θα τελειώσουμε με τα εξής υπέροχα λόγια, που κρύβουν βαθιά σοφία: ο πατήρ Αιμιλιανός λοιπόν δεν ήθελε μετά τις ομιλίες του, να ακολουθεί συζήτηση (υποχωρούσε όμως στις παρακλήσεις των αδελφών). «Η συζήτηση, έλεγε, μας οδηγεί συχνά στην υποκρισία. Σπάνια είμαστε ειλικρινείς όταν ανοίγουμε το στόμα μας. Αφήνουμε να φανεί ό,τι είναι επιφανειακό. Δεν φαίνεται η εσωτερική μας

τραγωδία..., η κραυγή μας». Πράγματι. Η ζωή κάθε μοναχού είναι μια τραγωδία, γιατί, εφόσον τα βήματά του τον οδήγησαν στο μοναστήρι, αυτό δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Σημαίνει ότι συγκρούστηκε με το πνεύμα και το φρόνημα του κόσμου τούτου, με τις «δυνάμεις και τις εξουσίες» του νυν αιώνα. Τελικά νίκησε μέσα του η κλίση, και ακόμη περισσότερο η κλήση, για πάλη, για αγώνα, για σταυροαναστάσιμη πορεία. Διψά για τον Θεό και τους μυστικούς αρραβώνες με τον Κύριο. Αλλά και η ζωή κάθε ανθρώπου γενικά είναι οπωσδήποτε μια τραγωδία, υπ' αυτή την έννοια, πράγμα που όμως φαίνεται καθαρότερα στο βίο των μοναχών, γιατί οι τελευταίοι καθιστούν έκδηλο το νόημα της «ξενιτείας», στην οποία καλούμαστε κατά βάθος όλοι οι χριστιανοί (ο Κύριός μας υπήρξε «ξένος», μολονότι «ήλθεν εις τα ίδια»).

Οι μοναχοί ξενιτεύονται από την ψευτιά, παλιά και καινούργια, για να οδηγηθούν στη χώρα των ζώντων. «Στη συνομιλία δεν φαίνεται η κραυγή μας...», διευκρινίζει ο γέροντας, βοηθώντας μας να καταλάβουμε ότι έτσι ή αλλιώς κάθε άνθρωπος είναι κατά βάθος μια «κραυγή», η οποία, όπου υπάρχει θόρυβος, δεν ακούγεται. Απαιτείται άκρα σύνεση και εγρήγορση, ακόμη και μέσα σε ένα μοναστήρι, για να μην εκπέσει η συζήτηση μετά μια ομιλία, σε απώλεια της αίσθησης του ευαγγελικού μηνύματος. Τι ακριβώς σημαίνει εδώ η λέξη «κραυγή»; Πρέπει να

απελπιστούμε λοιπόν από όλα, όπως είπε κάποιος στοχαστής, για να βρούμε την ελπίδα στον Θεό, προς τον Οποίο μας οδηγεί το αδιέξοδό μας. Η τραγωδία της ολικής απελπισίας, αυτής της έκλειψης και έλλειψης της ελπίδας, από οτιδήποτε γήινο, οδηγεί στην ανακάλυψη του Απολύτου, του Υπέρτατου Προσώπου, του Θεού. Η κατά Θεόν ζωή δεν καταργεί αυτή την κραυγή, την προσωπική, διάπυρη και έμπονη φωνή του κάθε ανθρώπου, που λαχταρά για το Νόημα, αλλά την μεταμορφώνει σε αίνο προς τον Νικητή του Θανάτου, τον χορηγό της Ζωής, τον Αναστάντα Κύριό μας. «Διήλθομεν διά πυρός και ύδατος, και εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν». Ο Κύριος είναι που λυτρώνει «εκ φθοράς» την ζωή μας, που μας στεφανώνει «εν ελέει και οικτιρμοίς».

Το μήνυμα του γέροντα είναι πράγματι αναστάσιμο.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)